

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **H. C.**, narozený dne X
státní příslušnost Čínská lidová republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2017, č. j. MV-169382-4/SO-2015

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 8. 2017, č. j. MV-169382-4/SO-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to k rukám Mgr. Vratislava Taubera, advokáta se sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 8. 2015, č. j. OAM-3817-31/ZM-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byla zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty dle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgán prvního stupně žalobci zaměstnaneckou kartu nevydal dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců pro zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území spočívající v nenaplnění účelu předchozího povoleného dlouhodobého pobytu. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 8. 2017, č. j. MV-169382-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Podání účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Namítá, že z žádného důkazu provedeného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by nevykonával funkci jednatele ve společnosti L. H. F., s.r.o., v této otázce nebyl správními orgány zjištěn stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce v rámci výsledku popsal svoji činnost ve společnosti jako činnost, kterou běžně žalovaná označuje za činnost jednatele. Lze tak vycházet pouze ze skutečnosti, že žalobce neplnil účel pobytu v období od 27. 11. 2013 do 4. 6. 2014, což není podstatná část povoleného pobytu. Nelze tedy hovořit o neplnění účelu pobytu. Není možné akceptovat názor žalované, že není třeba zkoumat vztah mezi důvodem pro vydání rozhodnutí a jeho dopadem do rodinného a soukromého života žalobce. I s ohledem na celkovou dobu doposud realizovaného pobytu, kdy žalobce nebyl řešen za žádné porušení právních předpisů České republiky, se jeví důsledek napadeného rozhodnutí jako zcela zjevně nepřiměřený. Zákonný pojem „jiná závažná překážka“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jednak nelze aplikovat na méně závažné jednání, jednak jej nelze užít na skutkový stav, který existoval před dvěma lety. Překážka, která je způsobila neumožnit vstup cizinci na území musí být dostatečně závažná a musí trvat. Tento stav nebyl správními orgány prokázán.
3. Žalovaná ve svém vyjádření navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Odkazuje na spisový materiál a rekapituluje, že předchozí povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci uděleno s platností od 16. 4. 2013 do 15. 4. 2015 za účelem účasti v právnické osobě – výkonný manažer na základě jeho působení ve společnosti L. H. F. s.r.o., kde měl vykonávat funkci jednatele. Dlouhodobý pobyt byl žalobci udělen nejprve z titulu funkce jednatele ve společnosti WANG LI s.r.o., kde působil jako jednatel do 27. 11. 2013. Současně byl žalobce zapsán jako jednatel společnosti HUANG SHANG HUANG s.r.o., kde měl působit od 4. 12. 2014. Tato společnost však minimálně od roku 2013 nevyvíjela žádnou činnost. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobce funkci jednatele v uvedených obchodních společnostech nevykonával - neplnil tak účel povoleného pobytu. V tomto skutkovém zjištění shledává žalovaná jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V případech, kdy správní orgán zamítne žádost podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nemá na rozdíl od postupu podle § 56 odst. 2 téhož zákona povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).
5. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je **důvodná**.
6. Zdejší soud se v první řadě zabýval námitkou žalobce směřující proti právní kvalifikaci skutkového stavu zvolené správními orgány. Správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl a zaměstnaneckou kartu mu nevydal dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území spočívající v nenaplnění účelu předchozího pobytu.
7. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí *„povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání“*. V projednávané věci šlo o první variantu, jelikož žalobce žádal o vydání zaměstnanecké karty pro konkrétní pracovní pozici, ke které uzavřel pracovní smlouvu ve smyslu § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
8. Dle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že *„[m]inisterstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f)“*. A právě naplnění důvodu uvedeného v § 56, konkrétně v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců shledaly správní orgány ve věci žalobce.
9. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
10. Důvod zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívá v tom, že u žadatele není splněna podmínka pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území. Nenaplnění účelu předchozího pobytu přitom takovou závažnou překážku představuje, a je tudíž důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 46 odst. 6 písm. a) tohoto zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 Azs 383/2017-34, či ze dne 20. 12. 2018, č. j. 3 Azs 352/2017-31; obdobně také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81; ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69; nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, *„[z]ákon o pobytu cizinců*

vychází z premisy, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno“.

11. V samotné právní kvalifikaci provedené správními orgány tedy zdejší soud žádnou nesprávnost nespatřuje. Nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a je tedy ve spojení s § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Samostatnou otázkou, která bude dále předmětem přezkumu soudem, však je, zda skutkový stav posuzované věci svědčí o onom „nenaplnění účelu předchozího pobytu“.
12. Aby mohl být s jistotou konstatován závěr o nesplnění podmínky naplnění účelu předchozího pobytu cizincem, je v každém jednotlivém případě potřeba hodnotit konkrétní skutkové okolnosti – zejména pak rozsah období, kdy tento účel plněn nebyl, jakož i důvody tohoto neplnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Dle Nejvyššího správního soudu je pak za závažnou překážku pro další pobyt cizince třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (srov. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35), popřípadě v situacích, kdy se cizinec odhlásí z příslušných evidencí účelově, aby se vyhnul platebním povinnostem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, obdobně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014-97).
13. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce spočívající v tvrzení, že překážka, pro kterou nebyla žalobci zaměstnanecká karta vydána, musí trvat. Jak vyplývá z výše uvedeného, za jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je považováno právě nenaplnění účelu v minulosti, tj. v době povoleného pobytu. Úvaha žalobce o tom, že zákonný pojem „jiná závažná překážka“ nelze užít na skutkový stav, který existoval před dvěma lety, je rovněž vzhledem k výše uvedenému zcela lichá. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, v případě nenaplnění účelu předchozího pobytu jakožto jiné závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, se zkoumá výlučně plnění účelu pobytu v době platnosti příslušného povolení (aktuální neplnění účelu pobytu v době rozhodování správního orgánu pak může být důvodem pro postup podle jiných ustanovení zákona – k rozdílům mezi těmito situacemi viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43). Skutečnost, že cizinec nenaplnil účel předchozího pobytu, již nemůže být dalším jeho jednáním jakkoliv zhojena, a proto je nerozhodné, zda v průběhu správního řízení cizinec začal účel pobytu naplňovat.
14. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, které mu bylo uděleno na období 16. 4. 2013 – 15. 4. 2015. Dne 5. 3. 2015 podal žalobce na základě § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty. Dle údajů z veřejného rejstříku byl žalobce v období 6. 9. 2012 – 27. 11. 2013 zapsán jako jednatel společnosti WANG LI s. r. o., v období 1. 10. 2009 – 4. 12. 2014 zapsán jako jednatel společnosti HUANG SHANG HUANG s. r. o. a od 4. 6. 2014 (do 17. 8. 2016) zapsán jako jednatel společnosti L. H. F., s. r. o. Správní orgán prvního stupně provedl za účelem zjištění skutkového stavu věci dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslech žalobce, jenž

zanesl do protokolu o výsledku žadatele ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty ze dne 23. 6. 2015 (dále jen „protokol“).

15. Zdejší soud podotýká, že mezi stranami není sporu o tom, že v období 28. 11. 2013 – 3. 6. 2014 žalobce neplnil účel povoleného pobytu. Sám žalobce při výsledku do protokolu uvedl, že ve společnosti HUANG SHANG HUANG s. r. o. působil do roku 2012 (tedy v době předcházející době rozhodné pro posouzení plnění účelu povoleného pobytu). V řízení před soudem žalobce nijak nespornuje ve správních rozhodnutích uvedená zjištění správních orgánů, že od roku 2013 tato společnost nevyvíjela žádnou činnost. Obdobně lze říci, že správní orgány nezpochybňují faktický výkon funkce jednatele společnosti WANG LI, s. r. o. ze strany žalobce v období od 16. 4. 2013 do 27. 11. 2013. Mají však za to, že v období 4. 6. 2014 – 15. 4. 2015 neplnil funkci povoleného pobytu, neboť fakticky nevykonával funkci jednatele ve společnosti L. H. F., s. r. o.
16. Žalobce trvá na tom, že lze vycházet toliko ze skutečnosti, že účel povoleného pobytu nebyl plněn v období 28. 11. 2013 – 3. 6. 2014, tedy šest měsíců a šest dní, což není podstatná část povoleného pobytu. Zdejší soud dává žalobci za pravdu v tom, že neplnění účelu pobytu po dobu šesti měsíců a šesti dní netvoří z celkového tříletého období povoleného pobytu „většinu doby“ ve smyslu zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 144/2014-35 a č. j. 7 Azs 313/2015-35. Pro posouzení doby neplnění účelu pobytu tedy zbývá určit, zda žalobce neplnil účel povoleného pobytu i v období následujícím po 3. 6. 2014.
17. Žalobní argumentace směřuje proti závěru správních orgánů o tom, že žalobce fakticky nevykonával funkci jednatele ve společnosti L. H. F., s. r. o. Dle názoru žalobce v této otázce nebyl správními orgány zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uvedenou námitku žalobce shledal zdejší soud důvodnou.
18. Žalobce do protokolu mimo jiné výslovně uvedl, že ke dni výsledku stále působí jako jednatel společnosti L. H. F., s. r. o. v rámci popisu své činnosti ve společnosti uvedl, že má *„na starosti najít partnery, dodavatele, vybírat peníze, starat se o peníze, podepisovat smlouvy a zakázky. Můj běžný den – jdu se podívat, kde je možné nakoupit levněji, kde je lepší, kvalitnější zboží, potom podepisuji dodávky a objednávky“*. Na následnou otázku správního orgánu prvního stupně, zda v současnosti vykonává funkci jednatele, uvedl: *„Nyní ne, protože ve společnosti DONG FANG ZHI ZHU, kterou mají moji blízcí příbuzní, došlo k úmrtí blízkého, tak momentálně nevykonávám tuto funkci. Připravujeme valnou hromadu společníků a chci vystoupit, ale vím, že se to musí svolat dopředu, a proto jsem si zažádal o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání“*. Na otázku správního orgánu prvního stupně, jaký byl hospodářský výsledek společnosti za rok 2014, žalobce uvedl, že *„[s]polečnost je ve ztrátě, protože nyní nepodniká. Protože já jsem pracoval už u příbuzných. U nich chci teď pracovat“*. Na otázku, zda měl ve společnosti L. H. F. s. r. o. nějakou smlouvu a jakou, odpověděl: *„Ano měl smlouvu o vykonání funkce jednatele, ale nebyla mi vyplácena mzda, protože už jsem nevykonával funkci.“* V závěru výsledku pak žalobce uvedl: *„Vyřídil jsem si živnostenské oprávnění s tím, že vstoupím do společnosti LIN HUA FEN, ale mezitím nastala v rodině situace, jakou jsem popsal výše, tak se to vše změnilo.“*
19. V rámci hodnocení provedeného výsledku správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dospěl k jednoznačnému závěru o tom, že žalobce nevykonával funkci jednatele ve společnosti L. H. F., s. r. o. Dle správního orgánu prvního

stupně žalobce do protokolu uvedl, že „*měl sice uzavřenou smlouvu o výkonu funkce jednatele, ale jako jednatel žádnou odměnu nedostával, protože funkci jednatele nevykonával*“. Obsah protokolu však dle názoru zdejšího soudu neposkytuje oporu pro tak jednoznačný závěr. Přestože výpověď žalobce obsahuje určité rozpory, správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaná se s nimi nijak nevypořádali a neučinili potřebné kroky k jejich odstranění. Naopak z odpovědí žalobce poskytnutých při výslechu izolovaně vybrali toliko taková tvrzení, potažmo dokonce pouze části tvrzení, které by mohly podporovat jejich závěr, že žalobce funkci jednatele ve společnosti L. H. F., s. r. o. fakticky nevykonával. Rozpor v odpovědích žalobce přitom mohl být způsoben například neporozuměním či nepochopením otázky.

20. Zejména není pravdou, že by sám žalobce uvedl, že „*funkci jednatele nevykonával*“. Žalobce toliko uvedl, že mu nebyla vyplácena mzda, protože „*už*“ funkci nevykonával. Na základě jeho vyjádření lze postavit najisto pouze to, že ke dni provedení výslechu funkci jednatele fakticky nevykonával (tato skutečnost však není pro důvod, pro který bylo napadené rozhodnutí vydáno, relevantní, jelikož se týká období následujícího po období, pro které byl žalobci povolen pobyt). Správní orgán prvního stupně však neučinil žádné kroky ke zjištění, od kdy tuto funkci nevykonával. Stejně tak vyjádření žalobce k hospodářskému výsledku společnosti za rok 2014 neposkytuje jednoznačnou informaci o tom, že by po celou dobu roku 2014 nevykonával funkci jednatele. Žalobce toliko uvedl, že v tuto dobu už pracoval u příbuzných. Výkon závislé práce však není neslučitelný s výkonem funkce jednatele v jiné společnosti. Přestože správní orgán prvního stupně uzavřel, že žalobce funkci jednatele ve společnosti L. H. F., s. r. o. fakticky nevykonával, nijak se nevypořádal s popisem činnosti jednatele podaným žalobcem, ani s popisem jeho běžného pracovního dne, ve kterém žalobce ve vztahu k činnosti ve společnosti L. H. F., s. r. o. uváděl konkrétní informace odpovídající, alespoň dílem, činnosti jednatele společnosti. Jednatelské oprávnění spočívá jednak v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek, jednak v obchodním vedení dovnitř společnosti, tedy v organizaci a řízení podniku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003, č. 80/2005 Sb. rozh. civ., dostupný na www.nsoud.cz; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003-81). Samotná skutečnost, že žalobce nedostával za výkon funkce jednatele odměnu, sama o sobě nemůže znamenat, že by činnost jednatele nebyla žalobcem vůbec vykonávána.
21. Zdejší soud proto uzavírá, že správní orgány učinily závěr o tom, že žalobce fakticky nevykonával funkci jednatele ve společnosti L. H. F., s. r. o., bez odpovídající opory ve správním spisu. Měl-li správní orgán prvního stupně za to, že žalobce v určité části své výpovědi uvedl informaci nasvědčující tomu, že funkci jednatele fakticky nevykonával, měl přinejmenším (nejlépe již při samotném prvotním výslechu) podniknout kroky k odstranění rozporů ve výpovědi (neboť žalobce především podrobněji popsal, jak fakticky vykonával funkci jednatele). Jestliže namísto toho v rámci výslechu toliko pokládal otázky a zapisoval odpovědi, aniž by tyto odpovědi průběžně analyzoval a na vývoj výslechu aktivně reagoval, pak je nutno uzavřít, že výpověď žalobce rozhodně není dostatečným podkladem pro závěr, že žalobce nevykonával funkci jednatele ve společnosti L. H. F., s. r. o. Vzhledem k tomu, že pro případné potvrzení závěrů správních orgánů vyžaduje správní spis v této otázce zásadní doplnění, je tato skutečnost důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

22. Žalobce dále namítá nepřiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života v důsledku napadeného rozhodnutí, respektive tvrdí, že se správní orgány měly touto otázkou v rámci svého rozhodování zabývat. Tuto námitku shledal zdejší soud nedůvodnou.
23. V první řadě soud poznamenává, že žalobce v rámci správního řízení nenamítal nepřiměřenost dopadu prvostupňového rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Správní orgány proto neměly důvod se zabývat konkrétními dopady do soukromého a rodinného života žalobce. V odvolání namítl toliko obecně nepřiměřenost rozhodnutí, nicméně ani zde neuvedl, jaký konkrétní dopad prvostupňové rozhodnutí do jeho právní sféry má, respektive k čemu nevydání zaměstnanecké karty u něj s ohledem na jeho konkrétní situaci, a tedy konkrétní okolnosti daného případu, povede. Jelikož je přiměřenost kategorií relativní, je nutno vždy poměřovat přiměřenost mezi dvěma určitými aspekty. Žalobce sice tyto aspekty citací rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105, označuje, když uvádí na jedné straně veřejný zájem a na straně druhé zájem na ochraně základních práv a svobod, nicméně onen zájem na ochraně základních práv a svobod opět ve vztahu k okolnostem projednávané věci nijak nekonkretizuje. Za této situace neměly správní orgány ani možnost provést požadované poměření.
24. Nutnost uvedení konkrétních důsledků nevydání zaměstnanecké karty žalobcem pro provedení takového posouzení žalovanou plyne ze skutečnosti, že správní orgány mohou posuzovat pouze proporcionalitu mezi konkrétními důvody nevydání zaměstnanecké karty a konkrétními důsledky nevydání zaměstnanecké karty. V obecné rovině totiž určitý test proporcionality mezi důvody nevydání zaměstnanecké karty a samotným nevydáním zaměstnanecké karty provedl již sám zákonodárce. Shledal přitom, že tyto důvody jsou pro nevydání zaměstnanecké karty přiměřené. Proto také vyloučil mimo jiné v tomto případě, aby správní orgány obligatorně bez námitky posuzovaly přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, tak jako v případě jiných rozhodnutí (viz např. § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Jak vyplývá ze znění § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a jak potvrdil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. Ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) ani § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zabývat se při vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu přiměřenost dopadů takového rozhodnutí.
25. Na druhou stranu nelze zcela vyloučit možnost, že rozhodnutí bude nepřiměřeně zasahovat do práv účastníka řízení i v případě, kdy zákon správnímu orgánu neukládá obligatorně posoudit přiměřenost dopadů jeho rozhodnutí. Jestliže účastník řízení takovou skutečnost konkrétně namítne, musí se správní orgán s touto otázkou ve svém rozhodnutí vypořádat. Již ze samotné námitky ovšem musí být patrné nejen to, jaký je konkrétní dopad rozhodnutí do jeho práv, nýbrž také to, že se jedná o výjimečnou situaci, neboť ve standardních případech zákonodárce považuje důsledky rozhodnutí za přiměřené důvodům stanoveným pro jeho vydání. Chce-li účastník řízení tvrdit, že okolnosti jeho případu jsou natolik specifické (zejména, že dopady rozhodnutí jsou v jeho případě

výjimečné, odlišné od dopadů standardního rozhodnutí o nevydání zaměstnanecké karty), musí ve správním řízení přesně popsat onu specifickou okolnost. Pouze v takovém případě je správní orgán povinen provést nad rámec povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí.

26. Jelikož ovšem žalobce v nyní projednávané věci na žádné takové specifické okolnosti nepoukázal, neměly správní orgány ani možnost provést test proporcionality, který by nespočíval v pouhém konstatování, že důsledky rozhodnutí považuje (vzhledem k důvodům stanoveným v zákoně) za přiměřené již sám zákonodárce, tj. zjednodušeně řečeno, že tento důsledek je zkrátka stanoven přímo zákonem.

V. Shrnutí a náklady řízení

27. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaná bude především povinna doplnit zjištění týkající se skutkového stavu věci tak, aby bez důvodných pochybností a rozporů mohla postavit najisto, zda, popř. v jakém konkrétním období žalobce neplnil účel povoleného pobytu. Teprve pak může přistoupit k posouzení, zda žalobce neplnil účel pobytu po většinu doby, pro kterou byl pobyt povolen. Pouze v takovém případě může učinit závěr o naplnění jiné závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j), pro kterou zaměstnaneckou kartu žalobci nelze vydat.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsání žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 12 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. května 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.